VII. évf. 5. szám 1995 SZEPTEMBER – OKTÓBER

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

MARANA THA

— A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja —

O. R.: Hagyd el a fészket és kelj szárnyra!

JÖRG MÜLLER: Imádkozni is tanulni kell

TURZÓ ZSIGMOND: Egészen a Tied...

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

— „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes!" —

A Fiú és a Lélek küldetésének főműve az idők teljességében Mária, Isten szent és mindig szűz anyja. Az üdvtörténet során először, a Szentlélek előkészítő munkájának köszönhetően, az Isten **hajlékra** lel, ahol Fia és Lelke az emberek között lakozhat. Az egyházi hagyomány ilyen értelemben vonatkoztatja Máriára a Bölcsesség legszebb szövegeit (vö. Péld 8,1-9,6; Sir 24):

Máriát a liturgia *„a Bölcsesség Trónusának"* nevezi. „Isten csodái", melyeket a Szentlélek Krisztusban és az Egyházban teljesít be, Máriában mutatkoznak meg először:

A Szentlélek kegyelme **előkészítette** Máriát. Mert hiszen illő, hogy *„kegyelemmel teljes"* legyen annak az édesanyja, akiben *„lakik testi formában az istenség egész teljessége"* (Kol 2,9). A kegyelem által bűn nélkül fogantatott, és mint a legalázatosabb teremtmény, ő volt a legalkalmasabb arra, hogy a Mindenható kimondhatatlan ajándékában részesüljön. Gábriel arkangyal jogosan üdvözli „Sion leányát" így: *„örvendezz"* (vö. Szof 3,14; Zak 2,14). Mária magasztaló éneke (vö. Lk 1,46-55) Isten egész népének és az Egyháznak hálaadását közvetíti az Atya felé a Szentlélekben, amikor az örökkévaló Fiút hordja szíve alatt.

A Szentlélek Máriában **megvalósítja** az Atya jóakaratú szándékát. A Szűz a Szentlélek által és annak erejéből fogan Fiút az Istentől. Szüzessége a Szentlélek és a hit ereje által egyedülálló módon termékenységgé változott (vö. Lk 1,26-38; Róm 4,18-21; Gal 4,26-28).

A Szentlélek Máriában **kinyilatkoztatja** az Isten Fiát, mint a Szűz Fiát. Mária e végső isteni megjelenés égő csipkebokra: a Szentlélektől eltöltve a test szerénységében mutatja meg az Igét és ismerteti meg a szegényekkel (vö. Lk 1,15-19) és a föld népeivel (vö. Mt 2,11).

Végezetül a Szentlélek Mária által **teremt kapcsolatot** Krisztus és az emberek között, *„akiket szeret az Isten"* (vö. Lk 2,14), és ezt mindig az alázatosak ismerik meg először: a pásztorok; a három királyok; Simeon és Anna; a kánai jegyesek; az első tanítványok.

A Szentlélek küldetésének végén Mária lesz az „asszony", az új Éva, *„az élők anyja"*, *„a teljes Krisztus"* (vö. Jn 19,25-27) anyja. Ilyen minőségében van együtt a Tizenkettővel: *„mindannyian egy szívvel, egy lélekkel áhítatosan imádkozva"* (ApCsel 1,14) „az utolsó idők" hajnalán, amelyet a Szentlélek pünkösdkor az Egyház megalapításával avat fel.

— Krisztus Jézus —

A Fiú és a Szentlélek egész küldetése abban fejeződik ki az idők teljességében, hogy megtestesülése óta a Fiú Atyjának Lelkével van felkenve: Jézus a Krisztus, a Messiás. A hitvallás második fejezetét ennek fényében kell olvasnunk. Krisztus egész működése a Fiú és a Szentlélek közös küldetése. Az alábbiakban csak azzal foglalkozunk, ami a Szentlélek ígéretét illeti Jézussal kapcsolatban, illetve ajándékát a megdicsőült Úr által.

Jézus nem nyilatkoztatja ki teljesen a Szentlelket addig, míg halálával és feltámadásával meg nem dicsőül. Apránként azonban utal arra, így például a tömegeknek szóló tanításában is, hogy Teste táplálék lesz a világ élete (vö. Jn 6,27.51.62-63) számára! Ugyanezt tudatja Nikodémusszal (vö. Jn 3,5-8), a szamariai asszonnyal (vö. Jn 4,10.14.23-24) és azokkal is, akik részt vesznek a sátoros ünnepen (vö. Jn 7,37-39). Tanítványainak nyíltan szól erről, amikor az imádságról (vö. Lk 11,13) és arról a tanúságtételről beszél, ami rájuk vár (vö. Mt 10,19-20). Jézus csak akkor **ígéri** meg a Szentlélek eljövetelét, amikor elérkezett dicsőségének órája. Halálával és feltámadásával ugyanis az atyáknak tett ígéret (vö. Jn 14,16-17.26; 16,7-15; 17,26) beteljesül: az Atyaisten Jézus imádságára elküldi az Igazság Lelkét, a Paraklétoszt; Jézus nevében küldi el, Jézus pedig elküldi az Atyától, mert ő is az Atyától származik. A Szentlélek eljő hozzánk, meg fogjuk ismerni, velünk fog lakozni; mindent megtanít majd nekünk és emlékeztetni fog mindarra, amit Krisztus mondott nekünk, és tanúságot tesz mellette; elvezet a teljes igazsághoz és dicsőíti Krisztust. A világot pedig meggyőzi a bűn, az igazság és az ítélet kérdésében. Végül eljött Jézus órája (vö. Jn 13,1; 17,1): Jézus Atyja kezébe helyezi lelkét (vö. Lk 23,46; Jn 19,30) abban a pillanatban, amikor halála által győzedelmeskedik a halálon úgy, hogy *„az Atya dicsősége által feltámasztva a halálból"* (Róm 6,4), azonnal **odaadja** a Szentlelket, ahogy a tanítványokra *„lehel"* (vö. Jn 20,22). Ettől az órától kezdve Krisztus és a Szentlélek küldetése az Egyház küldetésévé válik: *„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket"* (Jn 20,21; vö. Mt 28,19; Lk 24,47-48; ApCsel 1,8).

(Részlet a Katolikus Egyház Katekizmusából – 158-159. o.)

HAGYD EL A FÉSZKET ÉS KELJ SZÁRNYRA!

A sasnak erős és hatalmas szárnyai vannak. Fészkét magas fák tetejére, vagy magas sziklahasadékokra rakja, ágakból, cserjékből és finom pehelytollal béleli ki. Isten az anyasashoz hasonlítja magát. Így szól: *„Láttátok... mintegy sasszárnyon hordoztalak benneteket, s ide hoztalak magamhoz"* (Kiv 19,4) és *„Mint a sas, amelyik a fészkét védi, ott lebeg a fiókája fölött, kiterjeszti szárnyát, felkapja, tulajdon szárnyán hordozza"* (MTörv 32,11).

A sas szétdobja a fészket

Amikor elérkezik az az idő, hogy kicsinyei megtanuljanak repülni, ők először nem hajlandók erre. A Biblia beszél nekünk arról, hogy a sas miképpen rombolja szét a fészkét, és kiszórja abból az összes tollat. A fiókák ennek a fészeknek a kényelmében és puhaságában nevelkedtek. Most a szúrós ágakra kerültek. Kicsiny világuk felfordult. Ekkor az anyamadár a fészek szélére megy és kiterjeszti szárnyait. Ily módon vigasztalja őket, és azt mondja: „Minden rendben van, anyátok itt van." De ez nem elégséges. A kis sasok továbbra is kényelmetlenül és rosszul érzik magukat. Ekkor az anya a fészek fölé emelkedik, szélesen kiterjeszti szárnyait, megmutatja nekik, hogy milyen nagy és hogy ő fel tudja őket emelni, és gondjukat tudja viselni. Ők érezték anyjuk pelyheinek melegét, látták, hogy szárnyait mozgatni és emelni is tudja, de sohasem látták, hogy szárnyait úgy ki tudja terjeszteni, mint most. Fogalmuk sem volt anyjuk igazi nagyságáról.

Majd könnyedén a fészek szélére fekteti erős, puha, nagy szárnyainak egyikét és így szól: „Hagyjátok el a fészket és gyertek a szárnyaimra!" Amikor azok nem akarják elhagyni a fészket, elkezdi őket lökdösni. Ha ezek után sem hajlandók elhagyni a fészket, akkor nem ad nekik semmi élelmet. Egy kevés idő után újra odahelyezi szárnyait a fészek széléhez, és azt parancsolja: „Hagyjátok el a fészket és jöjjetek szárnyaimra!"

Ekkor az egyik kicsiny fióka karmaival belekapaszkodik anyja szárnyába, és így követi őt a másik, majd a harmadik. Ő hirtelen felemelkedik velük, elkezd repülni. A kicsiny sasok kétségbeesve lógnak rajta. Kilométer után kilométert tesznek meg szárnyalva, repülve; a levegőben sodródva, szárnyait lebegtetve halad útján az ég felé.

Majd visszahozza őket és lerázza a fészekbe. Azután újból szárnyaira veszi őket és felemelkedik velük. Addig ismétli ezt a műveletet, míg a kicsinyek minden félelme meg nem szűnik.

A szárnyalás megtanulása

Egy nap, a föld felett magasan szárnyalva, kicsinyeivel a szárnyán, hirtelen oldalra fordul és ledobja kicsinyeit a levegőbe. A kicsiny sasmadarak elkezdenek kiáltozni és golyóként zuhannak a föld felé, kapálózva szárnyaikkal és a legélesebb hangon jajveszékelve. De mielőtt földet érnének, a nagy anyasasmadár alájuk repül kiterjesztve szárnyait, összeszedi őket és újból felrepül velük. Ő addig rázza le szárnyairól a levegőbe őket, amíg a fiatalok kiterjesztik szárnyaikat és rájönnek arra, hogy ők is tudnak repülni. Ezek után az anya és fiókái egymás mellett szárnyalnak és siklanak a levegőben.

Amikor visszatérnek a fészekhez, és az ágakon mászkálnak, most már maguktól is felemelkednek. Hamarosan elérkezik az a nap, amikor ráunnak a faágakból való kis fészekre. Fel és felszállnak, hogy elfoglalják helyüket az égboltozaton.

Találkozás a viharral

Az anyamadárnak még egy tanítani valója van számunkra. Felviszi őket valamilyen magas szikla ormára, hogy megtanítsa őket, hogy hogyan emelkedjenek a vihar fölé. Ő kémleli a látóhatárt, figyeli és hallgatja a figyelmeztető jeleket. Amikor a szél elkezd fújni, a villám cikázni és az ég dörögni, ő készenlétben van. Amikor a szél ereje növekedni kezd, bizonyos módon kiterjeszti szárnyait, megfeszíti mellét, várakozó magatartást vesz fel. Az a szél, amely a vihart hozza, megemeli kiterjesztett szárnyait, és felemeli őt a vihar fölé, ahol a vihar elmúltáig tartózkodik. Ez az utolsó dolog, amelyet a kicsinyeiért tesz. Kiemeli őket a fészekből, és szárnyra kényszeríti őket. Megtanítja velük, hogy hogyan helyezzék el szárnyaikat, hogyan feszítsék meg mellüket, hogy a szél felemelhesse őket a vihar fölé.

Isten felkavarta az ő fiatal nemzetét

Isten azt mondja, hogy ez az a mód, ahogy Ő velünk tárgyal. Először is széjjeldobja a fészkünket. Ő széjjeldobta Izrael gyermekeinek a fészkét is, mialatt Egyiptom szolgaságában voltak. Ők fészkeikben voltak a Gósen földén. Gyarapodtak ott és jól ment a dolguk.

De eljött az az idő, amikor szárnyaikat ki kellett terjeszteniük, és az ígéret földjére kellett menniük. József elhívásakor Jákob levitte Egyiptomba magával fiait, hogy négyszáz esztendeig ott legyenek. Most Izrael ideje

elérkezett, hogy Isten csodás hatalmának eszközei legyenek, egy nemzetté váljanak, amelyben egy napon a Megváltó fog megszületni.

Ott voltak Egyiptomban. Szoros összeköttetésbe kerültek az egyiptomi életmóddal. Azonban hamarosan el fogják veszíteni nemzeti egyenlőségüket. Isten nyilatkozott és felszólította őket, hogy jöjjenek ki Egyiptomból, és térjenek vissza az ígéret földjére, de ők süket füleket fordítottak Isten felé. Ők megszerették Egyiptom kényelmét. Nem voltak hajlandók innen eltávozni.

Ekkor Isten széjjeldobta a fészküket. Megvonta tőlük a fészek kényelmét. Az a fáraó, aki jó volt hozzájuk, meghalt. Egy másik uralkodó támadt, aki nem ismerte őket. Ekkor a fáraó rabszolgáivá lettek és borzasztó szenvedések keserítették meg életüket.

Ennek eredményeképpen Istenhez kiáltottak szabadulásukért. Gósen egyik végétől a másikig éjjel és nappal Istenhez kiáltottak. El voltak keseredve és úgy tűnt, mintha Isten is elhagyta volna őket. Isten hívta őket, de ők nem akartak menni. Így csak egyetlen egy dolog volt még lehetséges és az a fészek széjjeldobása volt.

Amikor számodra és számomra elérkezik az az idő, hogy engedelmeskedjünk Istennek, szolgálatába álljunk és azt tegyük, amire elhívott bennünket és mi megtagadjuk ennek megtételét, akkor Isten számára csak egyetlen dolog lehetséges. Széjjeldobja fészkünket, megvonja annak kényelmét, elmozdítja a védelmet és otthagy minket a puszta ágakon, de ennek következtében megláthatjuk, hogy mi az, amit Isten tőlünk kíván.

Izrael Istene egy nagy Isten

Izrael gyermekeinek imádsága meghallgattatást nyert. Isten elküldte Mózest. Egy pálcát adott Mózes kezébe és hatalmat adott neki tíz csapás előhozatalára. Mózes kinyújtotta azt a vesszőt, és sok jelet és csodát tett és Egyiptom minden nemzetét megbolygatta.

Ez Isten szárnyainak a kiterjesztése volt. Ezáltal lehetőség nyílt Izrael számára meglátni azt, hogy Isten milyen nagy. Ők látták Egyiptom kormányának hatalmát, de most betekintést nyertek Isten hatalmába, egy olyan Isten hatalmába, akinek hatalma olyan nagy, hogy kivájta az óceánok fenekét, ujja hegyeivel kiszórta a csillagokat és kiakasztotta a földgolyót a semmire. Isten hatalmába, aki kettéválasztotta a Vörös-tenger vizét és ők száraz lábbal mehettek át azon. Isten hatalmába, aki hetenként hat napon keresztül mannát hullajtott az égből. Isten hatalmába, aki megállította a Jordán folyóit és népét száraz lábbal vitte át azon.

Egy nagy Isten a modern ember számára

Az evangelizáció nagy összejövetelei szerte a világon Isten szárnyainak a kiterjesztése. Isten bemutatja nekünk ezáltal, hogy Ő milyen nagy, mert az Egyház munkálkodásának ideje elérkezett, hogy Isten népei egy nagyobb szolgálatba kezdjenek, szabaddá engedjék hitüket és hatalomban részesüljenek, hogy jeleket, csodás dolgokat és csodákat tehessenek. Ennek az ideje elérkezett! És minden prédikátor, aki nem akar kiállni, és minden egyház (közösség), amely nem akar felébredni, és Istennek minden gyermeke, aki nem hajlandó készségesen Istennek engedelmeskedni, annak a fészke széjjel lesz dobva. Isten széjjel fogja dobni azt a fészket, és megmutatja az Ő hatalmát.

Ő ki fogja tárni a karjait, kiterjeszti szárnyait. Meg fogja nekünk mutatni az Ő örökkévaló tervének nagy kiterjedését, hatalmának terjedelmét és óriás létét. Isten vissza fogja szorítani ellenségeinket. A hatalmas Isten ki fog lépni a színre, és kinyilatkoztatja magát az Ő népének.

Isten napjainkban kiterjeszti a szárnyait. Amikor egy csodás gyógyulást látunk, amikor érzed, hogy Isten jelenléte vonul keresztül rajtad, ez Isten karjainak a kiterjesztése, ez az, amely által Isten megmutatja, hogy Ő milyen nagy és megmutatja az Ő nevének hatalmát az emberek között.

Izrael megtanult szárnyalni

Isten szétdobta Izrael fészkét. Mily boldogok voltak, hogy elmehettek, Ő kivezette őket és eljött az az idő, amikor már nem kívánkoztak visszatérni. Búcsút mondtak Egyiptom hagymáinak és fokhagymáinak, száraz lábbal átkeltek a Jordánon és egy napon Jerikó falai omlottak le előttük. Végül is megtanulták, hogy miképpen kell repülniük. Elhagyták a puszta fészket és szárnyaikra keltek.

Isten felvillanyozta az én lelkemet

1947-ben Isten széjjelszórta az én fészkemet is Enidben, Oklahomában. Egy jó egyházi közösségben végeztem lelkipásztori munkát, de Isten ideje elérkezett számomra, hogy kiálljak és elvigyem a szabadítás üzenetét a népek sokaságának. Isten kívánsága az volt, hogy elküldjön engem Amerika egyik végétől a másikig, hogy nagy összejöveteleket tartsak és az emberek ezreit nyerjem meg az Úr számára. A világ végére is el akart engem küldeni. El kellett vinnem Isten Igéjét az emberek millióihoz, akik nem ismerték Jézus Krisztust mint valóságos személyt.

Az idő elérkezett. Ő szétszórta az én fészkemet. Elvette a puha pelyheket és a csupasz ágakra helyezett engem. Ő engem és a körülöttem lévő embereket oly csüggedté tett, hogy amikor engedelmeskedtem Isten hívásának, körülöttem a megkönnyebbülés sóhajai hangzottak el. Isten elkezdte kiterjeszteni szárnyait és megmutatni nekem az Ő hatalmát. Néhány héten belül, mi-

után elindultam, nyolcszorta nagyobb számú embernek prédikáltam. Három évvel később egyetlen egy este 5000 embernek prédikáltam. Ma már három sátrunkban 14000 embernek prédikálunk egy este.

Szolgálatom kezdetén nem voltak olyan sikereim, mint jelenleg. Minden alkalommal és az elkövetkezőkben az Úr hatalma fel fog villanni, tervei nyilvánvalókká lesznek, hatalmas válasz érkezik az imára. Bár még nem tudtam minden ember javára hitemet szabaddá tenni, mostanában és az elkövetkezőkben valami nagy dolog fog történni. Isten ki fogja terjeszteni szárnyait, megmutatja nekem, hogy milyen nagy dolgok jöhetnek létre, ha hiszek benne, ha megnyitom elmémet, ha megragadom a szabadítás szolgálatának jelentőségét, ha kiállok és engedelmeskedek Istennek. Ő széjjeldobta az én fészkemet.

Az én különleges, új mozgósításom

Isten most újból széjjeldobta a fészkemet. Mozgósított engem Amerikáért, mert szívemnek fő terhe nemzetünk volt. Ő a föld széleire is elküldött engem, mert én hallottam a „macedóniai férfi" hívását. A látomás embere így szólt: „Jöjj hozzánk és légy segítségünkre."

Istennek szét kellett dobni a fészkemet. Egy olyan sürgető érzés töltötte el lelkemet, amelyet senkinek sem tudok megmagyarázni. Ez mint a tűz, úgy égette valómat. Szélviharként hat rám, összezúz mint a pöröly. Ez az, amikor Isten széjjeldobja a fészket.

Ő azt mondja nekem: „Fiam, kelj fel! Hagyd el a fészket és kelj szárnyaidra! Menj szerte a világba, és hirdesd az Evangéliumot minden teremtménynek, nem csupán némelyeknek Amerikában, hanem minden teremtménynek. Mert az Isten országának evangéliumát hirdetni kell minden népnek, mint bizonyságot és akkor jön el a vég!"

Isten azt mondja nekem, a vég elérkezett, az éjszaka közeledik és az éjfél felé közeledő órákat éljük.

Isten újból forradalmasítja az Ő népét!

Isten mozgósítja az Egyházat napjainkban. Az Egyház ideje elérkezett, mert a gonosz hatásköre nagy, a bűn naggyá lett, a betegségek naggyá lettek, a démonok munkája naggyá lett és a félelem is naggyá lett. Az Egyház pedig kicsi, igen kicsi. Az Egyházon belül sokan megelégednek egy kis maréknyi létszámmal. Mindazonáltal közülünk némelyek nem elégszenek meg. Mi azt mondjuk, hogy száz lélek megnyerése nagyobb jelentőségű, mint tíz lélek megnyerése. Egymillió lélek megnyerése nagyobb jelentőségű, mint ezer lélek megnyerése.

Az Egyház ideje elérkezett, hogy megnyissa hatalmas lelkét és karjaiba zárja a világot. Isten forradalmasítja az Egyházat. A prédikátorok nem tudják megmagyarázni azt az érzést, amely szívüket megérintette és azt a forradalmi hangulatot, amely egyházi közösségüket megtölti. De az Egyház napjainkban még a fészekben van. Isten most kiterjeszti szárnyát és azt mondja: „Hagyd el a fészket és kelj szárnyra."

Az Egyháznak Jézust kell nyújtania az emberiségnek, és nem tantételeket. Egy Embert kell nyújtania e világnak, a názáreti Jézust. Istennek Fiát, aki él és hatalommal rendelkezik a világ megszabadítására. Hosszú időn keresztül hirdettük kicsinyke kis doktrínáinkat maroknyi közösségünknek, és eltávolodtunk az emberektől. A világ nem tudja megérteni, hogy a keresztény emberek miért olyan szűklátókörűek, és miért olyan kicsinyes az életről vallott felfogásuk. Ezért Isten forradalmasítja az Egyházat, mert azt óhajtja, hogy az Egyház hatalmas legyen lélekben, hatalmas eszményeiben, hatalmas szemlélőképességében, hatalmas hitben és kiemelkedő a szellemi hatalomban.

Egyesek forradalmasítása

Isten forradalmasítja az egyéneket is. Amikor Isten nem tud hozzád vagy hozzám férni, mint egy személyhez, hogy engedelmeskedjünk Neki, csak egyetlen lehetőség marad még számára, amit megtegyen és ez a fészek széjjeldobása. Oly sikertelenné tehet bennünket, hogy minden próbálkozásunk rosszra fordul. Úgy érezzük, mintha az utolsó barátunk is elhagyott volna bennünket, sőt mintha még Isten is megfelejtkezett volna rólunk. Majd nagy hirtelenséggel érezzük, hogy Isten közel van hozzánk, és látjuk az Ő hatalmát. Isten kiterjeszti szárnyait, hogy megmutassa milyen nagy Ő. Nem felejtkezett el Ő rólunk. Azt akarja, hogy hagyjuk el a fészket és keljünk szárnyainkra.

Az az ember, aki szárnyal, az nem érzi a bokor vagy a fa tetejének közelségét. Az az ember, aki engedelmeskedik Istennek, az nem kicsi. Ellenben az az ember, aki nincs közel Istenhez, mindig arról beszél, hogy egyesek mit tettek vele.

Az a pap, aki nincs közel Istenhez, mindig arról beszél, hogy egyházközsége ellene van, és hogy a vezetőség is ellene van. De az a pásztor, aki szárnyal, az távol van a bokor és a fa tetejétől. Ő a magasban van, ahol nincsenek bokrok és fák. Ő végzi a teendőket.

Amikor szárnyalunk, mi egy különleges atmoszférában járunk. A világ hatalmas, a látomás is hatalmas és a világ kiáltása eljut a füleinkbe. Mi sokkal nagyobbak vagyunk annál, hogysem valami kicsinyeskedésbe kezdjünk. Értelmünk sokkal magasabb fokon áll attól, hogysem felelőtlen beszélgetésekbe, pletykaságokba bocsátkozzunk. Lelkünk sokkal magasabbrendű attól, hogysem valakivel lármázzunk vagy veszekedjünk, amikor szárnyalunk.

Szárnyakon a kereszténység

Láttál mostanában olyan keresztényt, aki boldog és telve van ragyogással, örömmel? Ő szárnyal. Felemelkedett a fényáradatba. Elhagyta a bokrok és a fák tetejét. Búcsút mondott kicsiny, szűk látókörének és felemelkedett oda, ahol Jézus van, ahol Isten királysága van. Krisztussal a mennyei helyeken foglalt helyet.

Közülünk némelyek mily nagy szorultságban vannak! Mily boldogtalanok! Hagyd el a fészket és kelj szárnyaidra! Ez az Isten üzenete ma az Ő népéhez.

Szárnyak a nagy viharok ellen

És van egy másik dolog is, amelyet Isten cselekszik. Ő arra tanít minket, hogy szárnyainkat szegezzük neki a szembejövő viharnak. A vihar jön, de amikor elhagyjuk a fészket és elkezdünk szárnyalni, Isten megtanít bennünket szárnyainkat a viharnak szegezni és elkészülni Jézus eljövetelére.

Mit cselekszik Isten? Megpróbál megtanítani bennünket valamire. Tartsuk szemünket nyitva és lessünk, nyissuk meg fülünket és figyeljünk. Ki kell nyitni a Bibliánkat és olvasni azt. A prófécia beteljesedik. Minden Írás valóra válik. El kell jönnie az idő végének, amikor Isten angyala az egyik lábát a szárazföldre, a másikat a tengerre helyezi és kijelenti, hogy „idő többé nem lészen."

Mi az utolsó idők drámájában élünk. Tudomást kell arról szerezni, hogy mit kell tennünk. Mit cselekszik a anyasasmadár? Ő magaslaton él. Figyel, les és kémleli a készülődő vihart, mielőtt az odaérne. Kifeszíti szárnyait, és készenlétben várakozik. És ugyanaz a szél, amely a romboló és pusztító vihart hozza, az ő szárnyait megemeli és ő felemelkedik, egyenesen mint a puskagolyó, egészen a vihar fölé. Az ő kifeszített szárnyai tették ezt.

Ez az, amire Isten téged és engem tanít. Nekünk el kell hagynunk kicsinyke kis fészkünket és egy magas hegyen kell helyet foglalnunk. Győzelmet kell aratnunk lelkünkben ma, szabadulást kell nyernünk kötelékeinktől, el kell vetnünk rossz szokásainkat, gonosz vágyainkat és rossz gondolatainkat. Elménknek meg kell tisztulnia, lelkünknek lángolnia kell Istenért, és testünknek gyógyulást kell nyernie. Majd a lelkünknek ki kell tárulnia az emberiség felé, annak megmentéséért.

Isten így szól: „Döntsd előre melledet, feszítsd meg válladat, helyezkedj el és légy készenlétben. Valaki előbb el fog jönni az Antikrisztusnál. És az a Valaki Jézus Krisztus. A felfordulás előtt a szentek elragadtatása jön. Ha most nem tudsz szárnyalni, akkor az elragadtatáskor sem fogsz tudni szárnyalni. A felfordulás vihara emeljen téged fel a szentek elragadtatásában." Ez az, amit Isten nekünk mond.

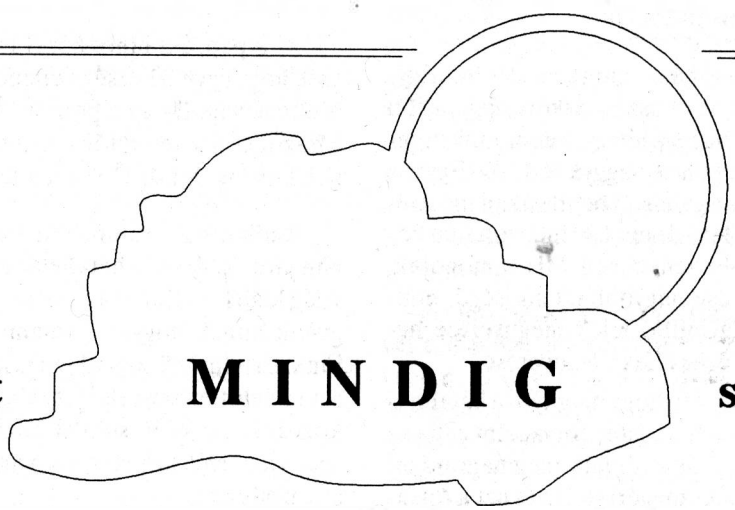
Meg kell tanulnunk a szárnyalást, az Istennek való engedelmességet és azt, hogy hogyan szárnyaljunk a lelki öröm birodalmában. Ezt most kell megtanulnunk, mert elközelgett az idő, amikor Jézus jönni fog, Jézus meghasítja a keleti ég boltozatát. Kinyilatkoztatja magát és az Ő szentjei meglátják Őt. Jézus ezt fogja mondani: „Jöjjetek, én barátaim." És az emberek szerte a világon kilépnek ágyaikból, a temetőkből kijönnek és felemelkednek, hogy Jézussal találkozzanak.

Jézus minden követőjének Isten iránti tűzzel kell bírnia bensejében. Lelkesednie kell. Isten felkentségével kell bírnia. Lelkeket kell nyernie. Imádkoznia kell a betegekért. Emlékezzetek! Nekünk valami valódival kell bírnunk lelkünkben.

Bűnös ember, sokkal jobb, ha most megtérsz és rendben élsz Istennel. Be kell telned Szentlélekkel, szent megszentelődéssel és részt kell venned Isten munkájában. Hagyd el a fészket és kelj szárnyaidra!

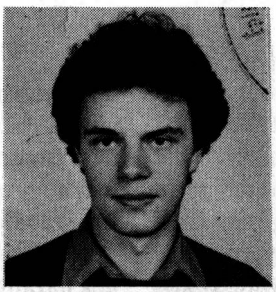
Barátom, boldog vagyok, hogy olvasod ezt az üzenetet. Én imádkozom, hogy ez az üzenet indítsa fel hitedet és segítsen tudomásodra hozni azt, hogy Isten egy jóságos Isten. Sok egyház és sok lelkész hirdeti ugyanazt az üzenetet, és imádkoznak a betegekért, amint én teszem. Én biztatlak téged, hogy a következő vasárnap keresd fel az Egyházat, amelyért lelked ég!

O.R.

TANÚSÁGTÉTEL

— EGÉSZEN A TIED... —

Drága Jézus!

Te mindent tudsz, mi az, ami bánt engem és közénk áll, gátol, hogy a Tied lehessek teljes szívemből, lelkemből.

Ó, Jézusom, segíts engem, végy magadhoz, tégy magadévá, add a Te kegyelmedet és irgalmadat.

Bocsásd meg bűneimet, mosd meg lelkem szent véreddel, hogy tisztán állhassak Eléd, tisztán lehessek a Tiéd. Ó, Jézus Krisztus, én teljesen a Tied akarok lenni, szívemet kinyitom számodra, lakjál benne.

Odaadom teljes életemet Neked, tégy vele azt, amit jónak látsz, legyen minden a Te akaratod szerint, és ne az én akaratom szerint.

Mindenben alávetem magam akaratodnak, bármi legyen az, kérlek segíts mindenkor, hogy el tudjam fogadni, amit Te akarsz.

Ó, drága Jézus, ments meg engem minden kísértéstől, védj meg engem a gonosztól, add a Te kegyelmedet és szeretetedet, hogy soha ne tagadjalak meg Téged, mindig a Te utadat járjam, Téged kövesselek és szeresselek.

Ó, Jézusom, segíts engem mindig, hogy általad tudjam minden testvéremet szeretni és tovább tudjam adni szeretetedet.

Édesapám, Atyám, szívből szeretlek, imádlak és vágyom utánad. Bár ismerni csak szeretnélek, tudom, mennyire szeretsz és óvsz, vigyázol rám.

Köszönöm végtelen jóságodat, szeretetedet, irgalmadat, köszönöm Neked azt, hogy mindig megbocsátasz nekem és magadhoz ölelsz.

Köszönöm neked, hogy elküldted Jézust azért, hogy elvegye bűneinket, megmentsen bennünket a gonosztól és üdvözülni tudjunk Őáltala.

Drága Atyám, segíts engem szent Fiadhoz, add a Te Szentlelkedet, áraszd ki rám, segítsen a Te utadat járni, Neked élni, Érted élni, Érted meghalni.

Oly keveset tudtam eddig, Uram, Rólad, és még most sem tudok túl sokat Terólad, Uram. Add a Te kegyelmedet, nyisd meg a szememet, hogy lássalak, nyisd meg a fülemet, hogy halljalak, nyisd meg a szívemet, hogy érezzelek, nyisd meg a számat, hogy Téged dicsőítselek és áldjalak.

Ó drága, egyetlen Uram, Istenem. Taníts meg Hozzád imádkozni, Veled élni, Benned élni, eggyé válni Veled, a Te szeretetedben élni.

Kérlek, szerető Istenem, vedd el bensőmből, lelkemből a rosszat és adj helyette szerető szívet és lelket.

Vedd el az aggodalmaskodást és a félelmet tőlem. Tégy vidámmá, boldoggá Teáltalad. Amen.

Turzó Zsigmond
Székesfehérvár

(Ezt a levelet Zsigmond a halála előtti héten írhatta. Az „Élet a Lélekben" szemináriumon, mint egy kis csoport vezetője vett részt. Mindig lelkesen készült a következő hétre és igen nagy megtiszteltetésnek érezte, hogy csoportvezetésre kérték meg. Egyébként nem volt a társaság középpontja, szeretett háttérben maradni, csendes, halkszavú ember volt. Egy tulajdonsága mégis alkalmassá tette erre a feladatra: mindenkit türelemmel és szeretettel tudott végighallgatni. Az „Isten sátora" katolikus közösség mély és őszinte érzésű tagja volt. A szeminárium felajánló miséjére írta ezt a felajánló levelet, de az Úr előbb meghallgatta, mint ahogy a mise volt, mert ő már az oltárra lerakni sem tudta. 1995 március 20-án 22.50 perckor megszűnt létezni a földi élet számára. Három éve együtt bérmálkoztunk, két éve felajánlotta, hogy egy szem csokoládét sem eszik, mert sok kisgyermek a kenyér ízét sem ismeri. Egy éve nem ivott semmi szeszt, fél éve nem kávézott. Három éve pénteken nem evett húst és halála előtt három hónappal szerdán és pénteken csak minimális kenyeret evett és vizet ivott. Halála előtt egy-két hónappal ajánlotta fel, hogy süteményt sem eszik. Két év alatt rongyosra tanulmányozta az Újszövetséget.)

„Miért őrlődnék aggodalmak között? Nem az én feladatom, hogy magamra gondoljak. Az én feladatom, hogy Istenre gondoljak. Isten dolga, hogy rám gondoljon." (Simone Weil)

„Szenved valaki közületek?
Imádkozzék!
Jó kedve van?
Énekeljen zsoltárt!" (Jak 5,13)

(Zsigmond kedvenc idézetei Simone Weiltől és a Jakab levélből.)

— A KÉT FEHÉR RUHA —

Kicsi koromban nem kereszteltek meg, szüleim nem gyakorolták a vallásukat. Ikertestvérem egy szórólap felhívására kezdett érdeklődni Isten és a vallás iránt. Bibliánk olvasása után határoztuk el, hogy megkeresztelkedünk. Nagynénénkkel elmentünk a debreceni Szent István templomba jelentkezni. Semmit sem tudtam a hitről. Nem volt kedvem hittanra menni, ezer indokot felhoztam. Mégis bár nehezen, de rászántam magam. Ez 1991 januárjában történt, ekkor még nem voltam 16 éves. Ikertestvéremmel, hat unokatestvéremmel és még másokkal készültünk a keresztelésre. A hitoktató néni kedvessége és szeretete megfogott és úgy gondoltam, maradok. Kezdett érdekelni Jézus élete is. Gondoltam, ezzel semmit sem vesztek. Húsvétkor megkereszteltek, Isten gyermekei lettünk, és ezzel beöltöztem az első fehér ruhába, a belső, lelki fehér ruhába. Egy hónap múlva elsőáldozó lettem. Plébánosunk, Farkas András atya, a debreceni karizmatikus csoport vezetője volt. A közösségi összejöveteleken imádkozni szoktak a felnőtt keresztelteként, hogy kapják meg a hűség kegyelmét. Nagyon furcsálltam az egészet, különösen azt, amikor elkezdtek nyelveken imádkozni. Ennek ellenére meghatódtam és sírtam. Most már tudom, a Lélek járt át. Megkaptam a nyelvek adományát is, amit sokáig nem mertem gyakorolni.

Azután jött egy szakasza az életemnek, amikor majdnem elhagytam az Urat. Pár hónap múlva egy karizmatikus hittan táborban megértettem a Lélek segítségével, hogy az Úr nagyon szeret és megbocsátotta minden bűnömet. Ekkor éreztem hívását, rendszeresen jártam misére, olvastam a Szentírást, szentáldozáshoz járultam... Az igazi áttörést a bérmálás hozta meg. Előtte elhatároztam, hogy megváltoztatom az életemet, hogy egészen Jézusé lehessek. Ekkor a Szentlélek ereje töltött el. Lassan kezdtem keresgélni, hogy hová szólít az Úr. Sokat imádkoztam a Szentlélekhez megvilágosításért.

Az első karizmatikus kongresszuson megláttam két fehér ruhás nővért. Nagyon furcsának találtam őket, meg azt is, hogy többször találkoztam velük azokban a napokban Budapesten. Nem ismertem fel a Szentlélek jeleit. Visszatértünk Debrecenbe és elfelejtettem őket. Tavasszal barátnőimmel ellátogattunk a Nyolc Boldogság Közösségbe. Útközben Esztergomban sokat kellett várni, ezért szétnéztünk a Bazilikában. Lementünk Mindszenty bíborosunk sírjához, András atyától hallottunk hősies életszentségéről. Sírja előtt kértem, járjon közbe, hogy megtaláljam a helyemet, mert nagyon vágyom szerzetes lenni. Visszafelé a Nyugati pályaudvaron ennivalóért menés közben megint megláttuk a két fehér ruhás nővért, ők is a nyíregyházi vonatra akartak felszállni. Gondoltuk, meghívjuk őket a fülkénkbe, mert ott van hely, s így legalább nyugodtan imádkozhatunk. Mire odaértünk, az egyik nővér már felszállt a vonatra, hogy helyet keressen. A várakozó nővért megkértük, hogy jöjjön a fülkénkbe. Visszamentünk élelem nélkül, és nagy megdöbbenésünkre a másik nővér már ott volt. A gondviselés összehozott bennünket, de a „jelet" még mindig nem ismertem fel. Sokat beszélgettünk velük. Elmesélték, hogy egészen új, magyar alapítású közösség, a pálosok szabálya szerint és lelki irányításával élnek, de nem azok női ága. Megtudtuk, hogy imádkoznak, engesztelnek hazánk megmaradásáért, erkölcsi újjászületéséért... Jó ismerősökként váltunk el, meghívtak, látogassunk el Kálmánházára. Leveleztünk, de nem mentem el hozzájuk. A nővérek közben elköltöztek Csécsére, hogy az építendő kolostorukhoz közelebb legyenek. Egyszer aztán rászántam magam és elmentem a nővérekhez néhány napra. Ismerkedtem az életükkel. Teljesen más világ tárult elém, idegennek tűnt, mégis vonzott a csend és a béke. Otthon sokat imádkoztam, hogy az Úr mutassa meg, oda hív-e. Lassan tisztult bennem, hogy életemet az engesztelésnek és az imának kell szentelnem. Még két alkalommal töltöttem náluk pár napot. Különösen megérintett a kegyelem, amikor az utolsó alkalommal a gazdag ifjú meghívásánál nyitottam ki a Szentírást. Éreztem, hogy az Úr azt a lépést kívánja tőlem, amit a gazdag ifjú nem tudott megtenni: mindent elhagyni. De akkor még nem volt hozzá erőm. Sok-sok vívódás és ima után eldöntöttem, hogy megyek. Ekkor teljes béke és boldogság töltött el, csak attól féltem, hogyan fogom megmondani édesapámnak, hiszen ő teljesen ellene volt az ilyesminek. Amikor aztán erre sor került, legnagyobb megdöbbenésemre elfogadta az Úr akaratát.

1994 december 8-án beléptem az Esztergomi Boldog Özséb Engesztelő Nővérei közösségbe, ahol még világosabb lett, hogy itt a helyem. Annál többet nem tudok tenni, mint hogy életáldozatommal segítem országunk megmenekülését, újjáéledését. 1995 május 28-án beöltöztem az engesztelő nővérek habitusába, a második fehér ruhába, a külső, az anyagi fehér ruhába is. Mély boldogság járt át. A szertartáson jelen volt Borsos József pálos atya, Farkas András atya és a helyi plébános, Kiss László atya. A debreceni karizmatikus közösség, ahonnan elindultam, imáival és énekével még szebbé tette ezt a nagy ünnepet. Pünkösd éjszakáján, a virrasztáskor, nővéreimmel együtt adtam hálát a Szentlélek csodálatos vezetéséért és szeretetéért. Együtt dicsőítettük az Urat, hogy vágyamat teljesítette azzal, hogy olyan közösségbe vezetett, amit áthat a karizmatikus lelkiség. Nagyon kérem továbbra is a Szentlélek kegyelmét, hogy a két fehér ruhát soha el ne veszítsem.

Vass Mónika (M. Teréz nővér)

ISTEN ORSZÁGÁNAK SZOLGÁLATA

(Az idei nyáron is nagyon gyümölcsöző volt az Emmausz Karizmatikus Közösség Lelkigyakorlata. A 200 résztvevő öt napon át elmélkedett Isten országáról és a közösség megújulásáról. Öt pap végezte a lelki szolgálatot. Isten országáról és Isten baráti szeretetéről a frissen szentelt Gárdonyi Máté atya tartott elmélkedést.)

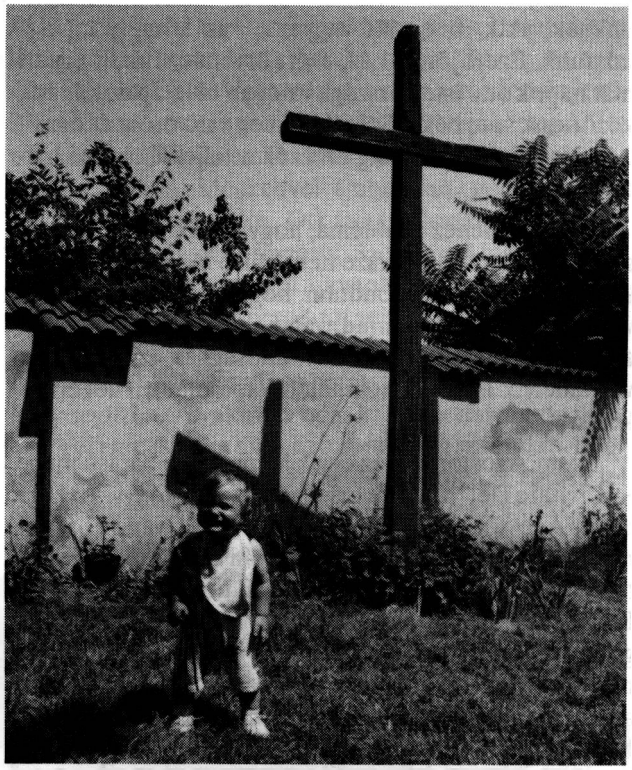
Isten országáról szeretnék nektek beszélni, tanúságot tenni az Evangélium alapján Isten országának szolgálatáról.

Nagyon könnyű dolgom volt, amikor készültem erre a beszédre, nem kellett mást tennem, mint kinyitni a Szentírást és elolvasni néhány nagyon fontos részt és odafigyelni Jézusra. Hiszen Jézus tanításának középpontjában áll az Isten országának a meghirdetése. Máté, Márk és Lukács evangéliuma is azzal kezdődik, hogy Jézus fellép és meghirdeti Isten országát. Például Márk 1,15 versében ezt olvassuk:

> ***„Az idő betelt: közel van Isten országa. Térjetek meg és higgyetek az üdvösség jóhírében."***

Isten országa, Isten Lelkének hatékony, erőteljes működése a világban, az emberben, az Egyházban, az Emmausz Közösségben. Amikor a Szentírás azt mondja, hogy Jézus Krisztusban vagyunk, akkor ez mindig azt jelenti, hogy Isten országában élünk, Isten országához tartozunk. Figyeljétek meg a liturgiát is, hogy hányszor kérjük és mondjuk azt, hogy Jézus Krisztusban legyünk. Könyörgésben újra meg újra előkerül ez, szeretnénk Jézus Krisztusban élni, azaz Isten országában. Fontos ez a szó, hogy Isten országa elközelgett, megérkezett. Egy furcsa görög szó szerepel ott és furcsa igealakban is van, ami pontosan ennek a kérdésnek az összetettségét mutatja meg, vagyis hogy Isten országa itt van, megérkezett, ugyanakkor még nincs itt teljesen.

Megvalósult-e már Isten országa? Nézzük meg, hogy mit mond erről Jézus. Látszólag ellentétes dolgokat mond. Van, ahol azt mondja, Isten országa bennetek van, hogy Isten országa köztetek van. Azután ez a kijelentés is valamilyen formában azt jelenti, hogy elérkezett már, itt van, elkezdett megvalósulni. Ugyanakkor máshol azt látjuk, pontosan ennél a kijelentésnél is, hogy ha itt is van Isten országa, de még nincs itt teljesen, még nem bontakozott ki a maga erejében Isten Lelkének ez az uralma az Egyházban, bennünk. És azt is tapasztaljuk és érezzük, hogy Isten mindenre és mindenkire kiterjedő uralma még várat magára.

Nagy zsidó gondolkodóknak, akik Jézus Krisztust elfogadják – Izrael legnagyobb prófétájának, pl. Martin Buber ilyen –, az egyik legnagyobb problémája a kereszténységgel és Jézus Krisztus személyével kapcsolatban, hogy körülnéztek a világban és nem látják ezen a világon, hogy ez a világ megváltozott volna. Ezt kérdezi Buber is, hol látszik ez? Az emberek mit csinálnak másképp, amikor Jézusról tudnak, mint hogyha nem tudtak volna Jézusról?

Persze nekik van egy előfeltevésük, végül is Jézusnak is azért kellett meghalnia, mert a zsidó gondolkodás szerint Isten uralma egy külső uralom lesz. A zsidó gondolkodók ezt a mai napig nem tudják levetkőzni és nem tudják átértékelni. Jézus azonban másról beszél, Jézus egy belső uralomról beszél. Isten országa belső valóság.

Megvalósult-e már Isten országa? Azt kell mondanunk, hogy igen is és nem is. Már megvalósult, már itt van közöttünk, de még nincs itt a maga teljességében. A mi keresztény életünket a már igen és a még nem feszültségében kell élnünk. Ez a feszültség azonban gyümölcsöző, ez jó feszültség, ez bennünket inspirál, nem hagy nyugton, nem hagyja, hogy azt mondjuk, hogy most már minden tökéletes és minden jó és mindent megtettünk és Isten is mindent megtett. Ez egy dinamikus valóság, ez egy feszültség.

Már megtapasztaltuk, hogy milyen jó az Úr. Már megtapasztaltuk Isten uralmát életünkben, de még nem a miénk teljesen. Úton vagyunk. Isten országa váratlanul talál ránk, meglep bennünket, megajándékoz bennünket a jelenlétével. Isten országa, mondja Pál, igazságosság, béke és a Szentlélekben való öröm. Erről mindannyiunknak, akik itt együtt vagyunk, van komoly tapasztalatunk. Ezért jöttünk el, ezért örvendezünk itt együtt már napok óta. Isten országa valóban megtapasztalható, közöttünk van; béke, Szentlélekben való öröm és dicsőítés. Ugyanakkor mindig érezzük a teljesség kínzó hiányát.

A másik nehéz probléma, hogy hol vannak Isten országának a határai. Persze nem külső határokra gondolok, hiszen azt már mondtam, hogy Isten országa belső valóság. Hisz tudjuk mindnyájan, hogy a világgal, tehát az életnek, a körülöttünk lévő valóságnak azzal a részével, amelyik Istennel nem talált kapcsolatot, hol érintkezik.

Szent Ágostonnak az egyik legnagyobb hatású műve a „Civitate Dei" az Isten országáról szóló könyv. Azt írja Szent Ágoston, hogy van Istennek városa, van az ördögnek városa, uralma ebben a világban és vajon az Egyház melyik. Szent Ágoston azt mondja, hogy egyik sem. Az Egyház egy kevert város. Isten városa is, de működik a gonosz is az Egyházban és ebben a világban is. Az Egyház maga is Isten országának ezt a feszültségét hordozza, ahogy mondtam, a már igen és a még nem feszültségét. Néha fájdalmas megtapasztalni, hogy Isten országának és a világnak a határa nemcsak tőlünk távol élhető át. Ez a határ szétdarabolja a családjainkat és gyakran a szívünket is kettéhasítja. Isten országa azért olyan lenyűgöző, azért nem tudunk neki ellenállni, mert egy személyben lett nyilvánvaló, s ez a személy Jézus Krisztus. Ennek az uralomnak egészen személyes jellege van. Amikor gyógyulás történik az Evangéliumokban, azt Isten országa megnyilvánulásának tarthatjuk, a Lélek erejében. Akkor ez a gyógyulás nem úgy megy végbe, hogy egy személytelen istenség személytelen ereje tesz csodát, hanem egy kéz érinti meg a beteget. Egy embernek a keze, Istennek a keze, Jézus keze. Egy arc tekint rá a szorongóra a félelemben, a betegségben. És ez a tekintet szabadítja fel. Egy személy szól hozzá emberi hangon, vigasztaló, biztató hangon.

Isten országa személyesen mutatkozott meg közöttünk. Ez a személyesség meghatározza Isten országának további fontos vonását is. Ennek az országnak van alkotmánya. Ez az alkotmány a hegyi beszéd. Ez hozzátok szól, akik elfogadtátok Jézus Krisztustól a meghívást, hogy ennek az országnak a polgárai legyetek, ahogy Pál mondja, a szentek polgártársai. Hozzátok szól, ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága. Jézus radikálisan átértékeli azt, amit az emberek gondoltak Isten uralmáról. Nem azt, amit az Ószövetségben az Úr kinyilatkoztatott. Jézus azt mondja, hogy nem megszüntetni jött a törvényt, hanem beteljesíteni. Az Ószövetségből minden érvényes, ami ott Isten uralmáról elhangzott. Amit az emberek hozzágondoltak és ahogy értelmezték, Jézus azt változtatta meg. Isten országának az alkotmánya, a hegyi beszéd, az Egyház belső életét határozza meg, hogy hogyan kellene ennek lennie. Egyszer olvassátok el a hegyi beszédet ezzel a szemmel, a közösségetekre vonatkoztatva az egészet. Miről beszél Jézus? Arról, hogy ki a nagyobb és ki a kicsi valójában ebben az országban. Az anyagiakról is szól az adakozással kapcsolatban. Ennek az országnak az alapja az imádság, a böjtölés és Isten gondviselése. Most csak a témákat sorolom fel, amelyek a hegyi beszédben megtalálhatók. Tehát ahogy mondtam, ilyen szemmel olvassátok el újra. Az ítélkezésről szól, hogyan kell egymás között élnünk, hogyan kell egymásra tekintenünk, hogyan a hamis prófétákra. Az ősegyháznak erről reális tapasztalata volt és nekünk is. Elég valóságos tapasztalatunk van a hamis prófétákról az Egyház életében s a hívők között. Isten akaratáról szól, hogy hogyan kell ezt megcselekedni. Tulajdonképpen Isten akarata az, ami mozgatja, belülről indítja az uralmat, Isten uralmát. Azután az alapról szól Jézus, a kősziklákról. Fontos ez a hegyi beszéd, mert ugye azt mondtuk, hogy Isten országa belső valóság, de nem elméleti, hanem nagyon is gyakorlati a megvalósulása, s azt itt a hegyi beszédben láthatjuk. Ennek az országnak, Isten uralmának külön etikája, erkölcse van, ez a nyolc boldogság.

Van-e akkora hited, hogy elhidd, hogy ez veled is megtörténik, amit a nyolc boldogságról olvasol, hogy Isten országa általad akar ilyen megdöbbentően megnyilvánulni az emberek között? Mersz-e szegény és meztelen lenni, mersz-e egészen szelíddé válni, mered-e vállalni a könnyeidet és nem letagadni azokat? Akarsz-e irgalmas, békességszerző és igazságot szomjazó lenni, mert akkor megvalósul Isten uralma? Ilyen paradox módon, ilyen lehetetlen módon, ilyen váratlan, megdöbbentő és semmiféle feltűnést nem keltő módon.

Isten uralma egészen személyes közöttünk és ez az uralom barátságként mutatkozik meg a mi közösségi életünkben. Barátság... Isten és ember viszonyát akarom ezzel a szóval visszaadni, és az ember és ember közötti viszonyt. Nem zárva ki természetesen az Isten uralmáról szóló más kifejezéseket és képeket, amelyek a Szentírásban megtalálhatók, főleg Pálnál: testvériség, istengyermekség, istenszerelem. Isten házanépe, oikosa vagyunk, amiről már szó volt és a szentek polgártársai. Két gondolkodó hangsúlyozta ki erősen azt, hogy Isten uralma az barátság, az Egyház az barátság, a kereszténység az barátság. Az egyik rotterdami Erasmus volt. Ő egy igen furcsa figura volt, bizonyos fokig a protestantizmus szakadásának az előkészítője. Elég tömören megfogalmazta, hogy a kereszténység nem más, mint barátság. Nála azért vonzóbban élte meg ezt az alapélményét Charles de Foucauld, amikor mindenkinek a barátja akart lenni, a legkisebbeknek, a kitaszítottaknak is. Úgy élte meg az Egyházat és a saját kereszténységét, mint barátságot. Tu-

lajdonképpen minden kép, ami Isten országát megközelíti, a testvériség, a barátság, az istengyermekség, az istenszerelem ugyanazt akarja mondani, csak más aspektusból közelíti meg ugyanazt. Azt, hogy Isten és ember kapcsolata nem felszínes, ez a kapcsolat a mélyben zajlik, ahogy ezt Szent Ágoston mondta, bensőségesebben a te legbensőbbednél. Ez az alapviszony: Isten és ember kapcsolata, barátsága. Ebből az alapviszonyból ered a másikhoz való viszonyunk. Az a viszonyunk, amelyből felismerjük, hogy a másik, aki mellettünk ül, akivel együtt élek, az nem akárki, az egy jelentős személyiség.

Most a Szentírás három részletének rövid közös olvasására szeretnélek meghívni benneteket. Hogy vizsgáljuk meg közösségünket ebből a szempontból. Ha pontosan meg akarjuk érteni Isten és ember baráti viszonyát, akkor a Szentírás elejére kell visszalapoznunk. A teremtés hajnalát kell újraelmélkednünk, hogy megértsük, hogy mi ez a baráti viszony, amire Isten meghív bennünket. A Teremtés könyve 3. fejezetének 8-11 verse közötti részt olvasom. A bűnbeesés után vagyunk már.

> ***„Azután meghallották az Úristen lépteit, aki a nappali szellőben a kertben járkált. Az ember és az asszony elrejtőztek az Úristen elől a kert fái között. De az Úristen hívta az embert és így szólt hozzá: Hol vagy? Ő így válaszolt: Hallottam lépteidet a kertben, s féltem, mert meztelen vagyok, tehát elrejtőztem."***

Itt csupán negatív dolgokkal találkozunk. A bűnbeesés után vagyunk, a nagy szakadás bekövetkezésekor. Ebből a szövegből tudunk visszakövetkeztetni az eredeti állapotra, amely Isten és ember barátságát jelentette. A paradicsomban Isten és ember egészen baráti, kiengesztelődött viszonyban volt egymással. Isten továbbra is jár-kel ebben a kertben, továbbra is jár-kel szívünk kertjében, szemtől-szembe akar találkozni Ádámmal és Évával. Isten keresi az embert. Kiált hozzá, szólítja: hol vagy? Érdekli őt az ember és baráti módon közeledik hozzá. Az ember elbújik előle, de Isten nem hagyja annyiban a dolgot, megkeresi, megszólítja. Megkérdezi tőle, miért bújt el, s az ember azt mondja, hogy meztelen. Isten tudott erről eddig is, hogy az ember meztelen, de az Ő barátsága betakarta ezt a mezítelenségét, sebzettséget. Nem sokat tudunk adni másnak és nem sokat tudunk adni Istennek; egészen mezítelenek vagyunk. Isten tudja ezt, Isten lát bennünket, Isten szeret azért. Olyan, mint egy barát, aki mezítelenül is elfogad bennünket. Nem szembesít a szegénységünkkel, nem olvassa ránk ezt a meztelenséget, kizártságot, csupaszságot. Csak az ellenségünk rombolja szét ezt a viszonyt, ő, a gonosz ébreszt rá bennünket semmi voltunkra, kizártságunkra és aztán magunkra, ahogy ez a bűnbeeséskor történt. Még egy fontos szempontra rávilágít ez a szöveg Isten és ember barátságával kapcsolatban. Arra, hogy ez a barátság elveszíthető, ezt el lehet játszani, szét lehet zúzni. Ezért védeni kell, óvni és mindent meg kell érte tenni. Az Ószövetség további lapjain azt látjuk, hogy Isten mindent meg is tesz ezért a barátságért. A pátriárkákkal szövetséget köt. Újra meg újra elköteleződik és az embertől is ezt az elköteleződést várja. Az elköteleződés úgy fejeződik ki, hogy Izrael Isten népe, Isten pedig Izrael Istene lett. Egészen közvetlen, egyszerű, baráti viszony ez, egészen fölcserélhető. Ugyanakkor az Úr a kezdeményező. Ezt minden szövetségkötésnél látjuk és tapasztaljuk. Jézus, az Isten Fia, az ember barátjaként van jelen az emberek életében. Megkedvel embereket, gondoljunk a gazdag ifjú történetére. Ott is egy visszautasítás Isten osztályrésze az ember részéről. Szeretettel tekint erre az ifjúra. A nagyon szűkszavú apostoli meghívás történetek mögött is mélyebb kapcsolatot sejthetünk. Ahogy megszólítja ezeket az egyszerű embereket, elhívja egy baráti mozdulattal. Mindenkihez barátsággal közeledik Jézus, hogy segítsen. A vakok, a bénák, minden nyomorult és beteg ezt tapasztalja meg, ez az újdonság számukra, hogy Isten barátként jelentkezik az ő életükben. Ezt újra fel kellett fedezniük és újra fel kell fedeznünk nekünk is. A kisgyermekek, a sérültek, a bűnösök ezt tapasztalják meg, hogy lehetséges Isten és ember, ember és ember közötti baráti viszony. A legszebb szavakat erről a barátságról János evangéliumában találjuk a 15. fejezet 12-15. versében. Jézus azt mondja az utolsó vacsorán:

> ***„Ez az én parancsom: Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek. Már nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam."***

Jézus barátjának lenni azt jelenti, hogy Isten barátai leszünk újból. Helyreáll a paradicsom, helyreáll az az ősállapot, amiben Isten és ember kéz a kézben járt-kelt és sétált a paradicsom hűvösében. Jézus barátai vagyunk, mert mindent tudunk, amit Ő mondani akart. Jézus barátai vagyunk, ha mindent megteszünk, amit mondott, amit mond és amire indít bennünket. Jézus barátai vagyunk, mert Ő választott minket és nem mi Őt. Jézus barátai vagyunk, mert Ő életét adta értünk. Jézus barátai vagyunk, ha mi is életünket adjuk Neki. Jézus barátai vagyunk, ha egymásnak is barátai vagyunk. Hogy ez a barátság hogyan valósul meg az Egyházban, ehhez az egyik Pál levélre szeretném felhívni a figyelmeteket. Ez a filippiekhez írt levél. A filippi hívek azok, akikre Pál nagyon büszke, akikkel nincs semmi probléma, akikkel igazán baráti, szeretetteljes viszonyban van. Ezeket írja a filippieknek (1. fejezet 3-11 verse):

„Hálát adok Istenemnek, valahányszor rátok gondolok, és mindig, minden imádságomban örömmel könyörgök mindnyájatokért, mivel az első naptól mindmáig résztvesztek (Krisztus) evangéliumának munkájában. Bízom abban, hogy aki megkezdte bennetek a jót, be is fejezi Krisztus Jézus napjáig. Méltányos is, hogy így gondolkodjam mindnyájatokról, mert szívembe zártalak titeket, akik osztoztok kegyelmemben, akár bilincsekben vagyok, akár az evangéliumot védelmezem és megerősítem. Isten a tanúm, mennyire vágyakozom mindnyájatok után Krisztus Jézus szeretetében. Könyörgök is azért, hogy szeretetetek mindjobban gazdagodjék helyes ismeretben és teljes megértésben, hogy el tudjátok bírálni mi a helyes. Akkor tiszták és kifogástalanok lesztek Krisztus napjára, és bővelkedni fogtok az igaz élet Jézus Krisztus által szerzett gyümölcseiben Isten dicsőségére és dicséretére."

Pál örömét érezzük ebben a szövegben, szinte látjuk, ahogy lüktet az örömtől és ahogy írja vagy diktálja ezeket a sorokat. Micsoda öröm volt a szívében, a közösség öröme ez. Vágyódásról beszélt, vágyódott ezek után a testvérek után, vágyódott a közös ima után. Kérte az ő közbenjáró imájukat. Ugyanakkor látjuk, hogy Pál nem magának akarja kisajátítani filippi testvéreit. Az igazi barátság Krisztushoz vezet, nem pedig önmagunkhoz. Az igazi barát a legjobbat kívánja. Pál a szeretetet kéri filippi testvérei számára. Az ismeretet és az ítélőképességet. A következő fejezet 5-8. verse a keresztény közösség szívébe vezet. Itt található az egyik legszebb és legfontosabb Krisztus-himnusz, amely Krisztus önkiüresítéséről szól.

„Ugyanaz az érzés legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt. Ő, isteni mivoltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amihez föltétlenül ragaszkodjék, hanem szolgai alakot fölvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan volt, mint egy ember; megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig."

A közösség akkor él, ha ugyanaz az indulat van bennetek, mint Krisztus Jézusban. Ez az indulat, ez az érzület, ez a tett és mozdulat a teljes önátadás mozdulata, az önkiüresítésé. Ez az élmény, amikor magunkat teljesen átadjuk Istennek, föladunk mindent a testvérünkért, egészen átadjuk magunkat annak a közösségnek, amelybe meghívást kaptunk. Átadjuk magunkat arra a szolgálatra, amelyet az Úr adott nekünk. Ez az élmény vezet el bennünket a dicsőítéshez. Olvassuk tovább ezt a szöveget (10-11. vers), hogy fejezi be Pál ezt a himnuszt, ami az önkiüresítésről és az önátadásról szól:

„Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr."

Ebből az önátadásból származik a mi hálaadásunk, dicsőítésünk. Valóban azért tudunk hálát adni, mert Isten ilyen barátian mutatkozott meg előttünk, és mert ilyen testvéreket találtunk ebben a közösségben, az Egy-

házban. Azonban reálisan kell nézni a dolgokat, Pál is ezt teszi a filippi levél vége felé (4. fejezet 2-3 vers):

„Evodiát és Szintihét nagyon kérem, értsenek egyet az Úrban. Téged is kérlek, igaz munkatársam, légy segítségükre azoknak, akik velem együtt fáradtak az evangélium hirdetésében..."

Közösségben együttélni, a barátságot megélni nem könnyű. Különbözőek vagyunk, mások vagyunk, ezt nehéz elfogadni. Evodia és Szintihé, akikhez itt Pál szólt, hűséges munkatársai voltak az apostolságban, részt vettek a közösség vezetésében, részt vettek, mégis egyenetlenkedés volt közöttük.

Figyeljünk arra is, amiről Pál nem ír. Máshol azért, ha ilyen dolgokat ír, azért azt egy kicsit kifejti, hogy mégis miért is kell egyetértésben élni, hogyan kell ezt csinálni. Itt semmi ilyet nem találunk, egy kicsit az az érzésem, mint hogyha Pál már hússzor elmondta volna Evodiának és Szintihének, hogy éljetek egyetértésben, mintha már ezt megírta volna, elmondta volna, megüzente volna, és most újra el kell neki mondani, hogy Evodiát intem és Szintihét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban.

Szegény filippiek, meg hát szegény mi, szóval közöttünk is időnként így szokott történni.

A közösségben, a barátságban újra meg újra békességet kell teremteni, újra meg újra ki kell engesztelődni egymással. A levél vége felé (4. fejezet 4-7. vers) Pál megmutatja a keresztényi élet, a közösségi élet örömét, felszabadultságát:

„Örvendjetek az Úrban szüntelen! Újra csak azt mondom: örvendjetek! Lelki jóságtokat ismerje meg mindenki. Az Úr közel van. Ne aggódjatok semmiért. Minden ügyetekben hálaadással párosult imádsággal és könyörgéssel terjesszétek kéréseket Isten elé. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és elméteket Krisztus Jézsuban."

Még egy gyakorlati szempontot szeretnék említeni. Azt szokták mondani, hogy a rokonait nem választhatja meg az ember, a barátait igen. Arról beszéltem, hogy a kereszténység az barátság. Amikor megtértetek, amikor elfogadtátok az Emmausz közösséget, akkor ezt baráti módon tettétek, itt barátokat találtatok, ebben nem volt semmi nehézség, amikor elköteleződtetek. Úgy tűnik, hogy az Egyház struktúrája egy kicsit más jellegű. Mindenkit, ha megszületik, akkor beírják egy anyakönyvbe és akkor ő ahhoz az egyházközséghez tartozik, kerület szerint. Ezt nem ő választja és nem is a szülei választják, ez adatik. Ezt nevezzük keresztény testvériségnek. A rokonait nem választhatja meg senki.

Ez egy kicsit így van az Emmausz közösségben is. Amikor te beléptél, akkor te választottad ezt a közösséget. De mihelyt elköteleződtél, az Úr ad neked testvéreket, akiket viszont nem te választasz. Arra kell törekednünk, hogy a testvériség, az egyházközség, ahol élünk és a barátság egyre inkább fedésbe kerüljön egymással. A mai embernek leginkább barátra van szüksége, akivel megoszthatja örömét, bánatát, nehézségeit. A kereszténység barátság, és közösségeinket, az Emmauszt és az egyházközséget, ahol éltek, egyre inkább baráti közösséggé kell tennünk. Amilyen barátsággal fordult Jézus felénk, amikor megtértünk és fordul újból és újból, amikor önmagát adja nekünk, minden szentmise áldozatban, minden áldozásban, amikor barátként fordul felénk Jézus és áldást ad – ilyen barátsággal kell egymás terheit is hordoznunk, egymáshoz közelednünk, s a Krisztust még nem ismerők előtt fölragyogtatni a keresztény élet, a baráti élet örömét, derűjét, vidámságát. A hálaadás, a dicsőítés és az öröm lelkét kell ilyen formában sugároznunk mások felé. Amen.

Gárdonyi Máté

IMÁDKOZNI IS TANULNI KELL

A legtöbb ember azt képzeli, hogy az ima Istennel való beszéd. És azt gondolják, hogy sokat kell fecsegni.

Az arsi plébános a következő történetet mesélte:

Látott egy parasztembert, aki három órán át ült a templomban. Megkérdezte tőle, mit csinál itt három órája. A parasztember a tabernákulumra mutatott és azt mondta: „Én nézem Őt és Ő néz engem."

Ez lenne az ima legfelsőbbrendű formája. Nem beszélni, hanem nézni. Ezért célunk nekünk is az Úrra való tekintés.

Az imának legalább három különböző fokozata van.

A kezdő sokat beszél Istennel. A haladó Isten szerint cselekszik is. A felsőfok, amikor az ember Istent hallja és aszerint cselekszik.

Mindannyiunknak hallani kell, amit az embertársaink mondanak. Sokkal nehezebb meghallani azt, amit nem mondanak el. Kihallani a sorok között, hogy mit gondol a másik, ez a legnehezebb.

Így aztán az ima is hallgatás Istenre.

Sámuel is azt mondja az Ótestamentumban: *„Szólj Uram, hallja a Te szolgád."*

Az a kérdés, hogy hallgatunk-e Istenre vagy mi beszélünk. Hiszen a Táborhegyen így szólt az Úr: *„Őt hallgassátok."* A kánai menyegzőn Mária azt mondta: *„Tegyétek, amit mond."* Tehát cselekedni és meghallani.

Az ima attól függ, milyen képünk van Istenről. Van, akinek automata istenképe van, másnak nagyapai, van akinek lángoló Istene van, másnak távoli Istene. Jézus is azt mondja, nem kell sokat beszélnetek. Aki azt képzeli Istenről, hogy nagyothalló, sokat és hangosan fog beszélni.

Megéltem már gyógyulásokat a következő ima után is: „Köszönjük Uram, hogy Te most gyógyítasz. Amen."

Semmi nagy felhajtás. Aki nem hisz, az kénytelen nagy szavakat mondani, agyongesztikulálni magát és hangoskodni. Azt mondhatnánk, hogy a belső ürességet a külső lármásság helyettesíti.

Vannak, akik zarándokutakat tesznek és sok ájtatosságot végeznek, nem mintha hinnének benne, hanem mert kételkednek. „Uram, nem egészen hiszem, hogy meghallod az én szavamat. Ezért megyek Csesztohovába, Fatimába, Medjugorjéba, száz gyertyát gyújtok meg és most aztán igazán meg kell, hogy hallgass. Nem azért, mintha hinnék, hanem azért, mert olyan sokat tettem." Isten hallgat.

Tegyük a szívünkre a kezünket. Azért zarándokolunk, mert hiszünk vagy azért, mert kételkedünk?

Szent Pál azt írja: *„Hálaadással vigyétek Isten elé kéréseiteket."* Így: „Uram, köszönöm Neked, hogy meghallgatod kérésemet. Ha nem ma, akkor holnap. És ha nem úgy történik, ahogy én elképzelem, akkor majd másképp fog történni. Te nem hibázol. Pontosan tudod, mit akarok. Köszönet Neked."

Aki így imádkozik, az jó úton jár.

~~~

A magam részéről köszönetet mondok az Úrnak azért, hogy nem minden kérésemet teljesítette. Abból káosz lett volna.

Egy este mérgelődtem Istennel. Nem voltam jól. Este 11 óra volt. Letérdeltem a kereszt elé és azt mondtam az Úrnak: „Uram, mérges vagyok Rád. Én minden embernek segítek, és ki segít rajtam." Egy órán keresztül panaszkodtam. Ima közben az az indíttatásom támadt, hogy kapcsoljam be a tévét. Azt gondoltam, hogy ez a hang csak a démontól származhat. De nem hagyott nyugodni. Na, jó bekapcsoltam a tévét. Karl Heinz Böhm jelent meg a képernyőn és egy etióp kisgyereket tartott a karjában és a következőt mondta: „Ha látják Önök az ínséget itt, Etiópiában, az Önök problémái eltörpülnek." Pontosan tudtam, mit akar az Úr mondani nekem. Kikapcsoltam a tévét és azt mondtam: „Jó éjszakát Jézus, megyek aludni."

Életem legfontosabb kérései nem teljesültek. Nem úgy lett, ahogy én elképzeltem. **Isten többel ajándékozott meg, mint amit én elképzelni tudtam volna.**

Erre a felismerésre csak hosszú évek után jutnak el az emberek. Ne kételkedjenek abban, hogy kéréseik meghallgatást nyernek!

Néhányan megzsarolják az Istent. Ha Te most nem segítesz nekem, akkor kilépek az Egyházból. Isten ilyenkor is hallgatni fog.

Sok kereszténynek az a fő problémája: „Miért engedi meg Isten a szenvedést?" „Miért nem hallgatja meg kéréseimet?"

Már hallom is Isten válaszát: „Kedvesem, nekem is vannak kéréseim hozzád. Hallottad valaha is az én kéréseimet? Ha te az én kéréseimet mindig meghallod, akkor én a tieidet még inkább meg fogom hallani."

Úgy gondolom, ez a legfontosabb ok, amiért nem teljesülnek kívánságaink. A másik ok a kiengesztelődés hiánya. Aki tele van dühvel és bosszúvággyal, aki megkeseredett, irigy, tele van gyűlölettel és agresszióval, az akadályozza Istent a cselekvésben.
~~~

Egy asszony azt kérdezte tőlem, honnan tudja Ön, hogy erre nem képes az Isten, hiszen Ő mindenható? Azt válaszoltam: „Nem, az Isten nem mindenható. Hatalmának egy darabkáját nekünk ajándékozta. Soha nem fog minket kényszeríteni, de a következményeket nekünk kell viselnünk."

Ha neheztelés, harag, düh van a szívünkben, nem kérhetünk gyógyulást. Csak akkor, ha kiengesztelődtünk.

A pszichoszomatikus megbetegedések 80%-a a megbocsátás hiányából ered.

Goethe a következőket mondta: *„Nem tudom megérteni, hogy vannak olyan emberek, akik estéről-estére úgy fekszenek le, hogy nem bocsátottak meg."*

Itt van a gyökere a betegségnek, a válásnak és Isten elutasításának.

Teljesen normális, hogy nehézségeink vannak az imádsággal kapcsolatban. Normális az az érzés is, hogy az Isten nincs itt. De az Isten mindig jelen van, csak én vagyok gyakran távol. Természetes az az érzés, hogy Isten várakoztatni akar még engem, de én türelmetlen vagyok.

Meg kell bocsátanunk Istennek azt, hogy Ő Isten. Hogy olyasmit enged meg a mi életünkben, amit mi nem értünk. Ezért **a megbocsátásnak három fokozata van**:

- megbocsátok magamnak,
- megbocsátok felebarátomnak,
- megbocsátok Istennek.

Az Isten nem lehet vétkes, de megengedhet olyasmit, ami engem bosszant.

Egy húszéve béna, tolószékben élő fiatalasszony egyszer azt mondta ezer ember előtt: „Tizenkilenc éven át pöröltem Istennel és egyszer csak megvilágosodott előttem, miért vagyok béna. Én Isten tehetetlenségének vagyok a jele ebben a világban. Egy olyan világban, amely csak hatalmat és teljesítményt ismer. Semmit sem tudok teljesíteni. A cselekvő embereket emlékeztetem Istenre. Ezért van szükségük az egészségeseknek a betegekre."

Természetes az ima során a lelki szárazság, üresség érzése. Avilai Szent Teréz húsz éven keresztül úgy érezte, hogy Isten nincs jelen. Lisieux-i Szent Teréznek is voltak hasonló problémái. Néha szétszórtak vagyunk imádság közben, gondolattalannak érezzük magunkat. Ilyenkor úgy gondoljuk, hogy az ima nem érvényes, és elkezdünk újra és újra imádkozni. Kérem Önöket, hogy ne kezdjék újra és újra az imádságot. Így imádkozzanak: „Uram, gondolataimba merültem, Neked adom a jószándékomat és az időmet." Ezzel vége. Kész. Ennyi az egész.

Ha ez a szórakozottság gyakran előfordul, fel kell tenni a kérdést, vannak-e elnyomott konfliktusok, nézeteltérések az életemben, békétlenül élek-e, van-e olyan terhem, amit el kell utasítanom vagy túlzásokba esem? Beszéljék ezt meg lelkivezetőjükkel.

Mielőtt elkezdünk imádkozni, tíz percre csendesedjünk el, hogy kiüresedjünk. Különben beteges jelenségek mutatkoznak az imával kapcsolatban. A túlzásról már beszéltem.

A másik jelenség az „elit" érzés, hogy különb vagyok a másiknál.

S van még egy beteges jelenség. Határozott elképzelésünk van valamiről és csak abba az egy irányba vagyunk képesek figyelni. Nem vesszük észre, hogy az Úr hátulról megközelített bennünket. Például kértem Istent egy betegem testi gyógyulásáért, de ez nem történt meg. Néhány nap múlva felhívott ez a betegem és azt mondta: „Köszönetet mondok Önnek, meggyógyultam." Megkérdeztem: „Elmúlt a reumája és a depressziója?" „Nem, de el tudom fogadni a betegségemet, jól érzem magam." Akkor tudatosodott bennem, hogy létezik belső gyógyulás is, amelyik fontosabb, mint a fizikai.

Aki igent tud mondani egy betegségre, abban megtörtént a belső gyógyulás. Előfordulhat, hogy az Úr e mellé megadja a fizikai gyógyulást is. Természetesen türelemre van szükség és Istenbe vetett bizalomra.

Nem igaz, hogy Isten betegségekkel büntet. Ha az AIDS Isten büntetése lenne, akkor ártatlan csecsemők nem kaphatnák meg. Igazságtalan lenne az Isten.

De az AIDS egy rossz életformának a következménye. Sajnos az ártatlanok is szenvednek. Isten azt akarja ezzel mondani: „Felelősséggel kell élned. A te életedtől mások is függnek." Ez a kollektív felelősségtudat.

Az is lehetséges, hogy valakinek Isten engedi meg a szenvedést. Azt kérdezi az Úr, hogy hajlandó vagy-e elfogadni a szenvedést? „Ezt az áldozatot én jóra tudom fordítani. Segítesz nekem isteni terveim megvalósításában."

És ez bizony nagyon nehéz. Éppen ezért **nem kell keresnünk a keresztet. Azt a keresztet kell elfogadnunk, amink van.**

Én a rosszul sikerült diákéveimet is feláldoztam. „Uram, ha nem papságra hívsz, tudsz valami jobbat?"

Sok barátom azt mondta, hogy négy hivatásod van és mindazt hiába tanultad. Én erre azt válaszolom, hogy nem volt hiába, hiszen mint pap, mind a négy hivatásomat tudom gyakorolni: színész, pszichológus, tanár, író.

Soha ne mondják, hogy valamely időszak az életükből elvesztegetett idő volt, mindig azt mondják: „Tapasztalatszerzés volt." Mindezt a tapasztalatot használni tudják a későbbiekben.

Tanárként meg tudom érteni azokat a gyerekeket, akik pont olyan rosszak, mint amilyen én voltam annak idején.

Más problémák

Különleges feladatokra az Úr nagy bűnösöket hív meg. Például: Szent Ágoston, Charles de Foucauld és mindazok a szentek, akik korábban nagy bűnösök voltak. Soha ne mondják: „Én nem kérhetem az Úrtól a megkülönböztetés, a gyógyítás, a prófétálás adományát, mert túlságosan bűnös vagyok." Az Úr azért adja az ilyen adományokat, hogy szentté váljunk. A nagy bűnösségben Isten kegyelme különös erővel tud működni.

A 65. zsoltárban a következőket olvashatjuk: *„Túl nagy a bűnöm, Uram, ezért Te biztos, hogy megbocsátasz nekem."* Hányan gondoljuk, hogy túl nagy a bűnöm, ezért nem bocsát meg nekem az Isten. Micsoda bürokratikus kis magyar Isten van a mi fejünkben! Isten sokkal nagyobb, mint a mi bürokráciánk. Soha nem fogja az Úr azt mondani imádságom közben: „Nem tudom figyelembe venni kérelmét egy formai hiba miatt."

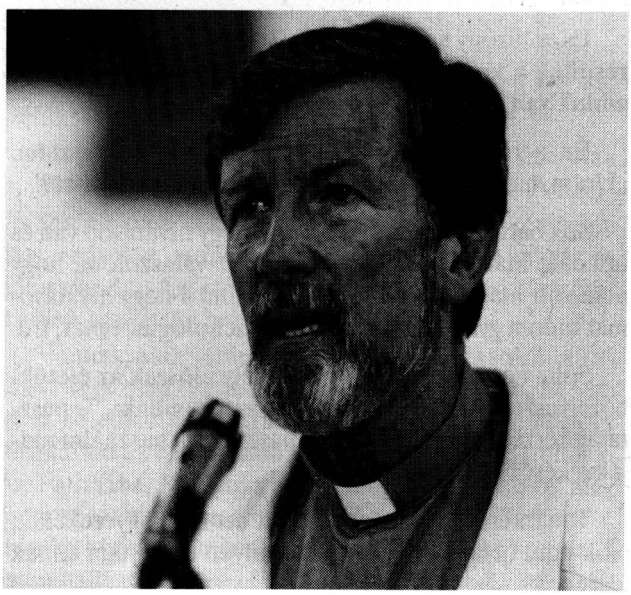
~~~

Szeretnék néhány segítséget adni az imához.

Ha van egy problémájuk, ne úgy imádkozzanak: „Uram, szüntesd meg a problémáimat", hanem kérjenek Istentől erőt és megvilágosodást a probléma megoldásához. Úgy beszéljenek Istenhez, mint egy gyermek, meséljenek, mondják el a problémáikat. Ha egyedül vannak egy szobában, hangosan is mondhatják.

Én autóvezetés közben hangosan beszélek, gesztikulálok, dicsérem Istent, pörölök Vele, köszönetet mondok, azután énekelek Neki egy éneket és az autóvezetők, akik megelőznek engem, azt gondolják, hogy ez az alak megzavarodott, mit csinál itt összevissza. Nekem teljesen mindegy, hogy mit gondolnak mások.

Nagy segítség közösségben imádkozni, a csendet keresni. Túlságosan hangosak vagyunk. **Rendszeres időpontban kellene imádkoznunk. A lakásunkban ki kellene jelölni egy imasarkot.**

Egy feszület megváltoztatja a szoba atmoszféráját.

Egy másik szempont az imádkozáshoz, hogy **ne kényszerítsük magunkat.** Ha úgy érezzük, hogy most nem megy, akkor halasszuk el későbbre. Találják ki, hogy mely időpont a legalkalmasabb Önöknek. Isten kegyelme mindig az emberi természetre épül. Ha Önök reggel szeretnek imádkozni, kérem ne kényszerítsék ezt másokra is. Meg kell találniuk, hogy mely mód, forma és idő a legalkalmasabb az Önök számára.

A magam részéről későn kelő vagyok, délután vagyok igazán fitt, úgy öt óra körül. Ezért én este szoktam imádkozni órákon keresztül.

Diákéveimben ez sok keserűséget okozott. Azt mondták a tanáraim, hogy lusta vagyok. Semmi nem fáj jobban, mintha tévesen ítélnek meg bennünket.

Végül pedig, kedves testvéreim, **mindennap dicsőítsék az Urat.** A dicsőítés és hálaadás megvéd minket a depressziótól. Ne mondják azt, hogy semmi okom a dicsőítésre és hálaadásra. Ne mondják, hogy semmi kedvem és semmi okom a dicsőítésre és hálaadásra, hogy nem megy nekem olyan jól. Akkor mondják azt, hogy: „Uram, köszönöm ezt a rossz éjszakát, köszönöm ezt a rossz időt, köszönök mindent."

Gyakoroltam a dicsőítést egy terápiás kezelés alkalmával. Egy év múlva levelet kaptam egy doktornőtől, aki azt írta: „Egy éven át gyakoroltam a dicsőítést. Először nagyon unalmasnak találtam és arra gondoltam: mire jó ez? Hirtelen egy kórházban értettem meg ennek a jelentőségét. Nem én változtam meg, hanem a körülöttem levő betegek. A nyugtalanok nyugodtak lettek, megváltozott, jobb lett az egész légkör. Megértettem a dicsőítés, hálaadás értékét. Nem arról van szó, hogy én jobb hangulatba kerüljek, hanem hogy Istennek adom azt, amivel Neki tartozom. És most egy év után tudom, hogy a naponkénti istendicsőítés és hálaadás megvéd a depresszziótól." Nagyon szép megtapasztalás ez.

Pálnak igaza van, amikor ezt írja: *„Hálaadással vigyétek kéréseiteket Isten elé."*

Ezek nem automatikus receptek. Istent nem tudjuk zsebrevágni.

De tudnunk kell, hogy Isten:

- ismer minket,
- nem hibázik,
- szeret minket,
- nem büntet kicsinyesen bennünket, ha bűnt követünk el,
- arra vár, hogy naponta feléje induljunk,
- hogy megbocsássunk,
- és Tőle is bocsánatot kérjünk.

Jörg Müller
~~~

TANÚSÁGTÉTEL

— EGY ESKÜVŐN HALLOTTUK... —

(Az Emmausz Közösségből két fiatal – Jácint és Ágnes – nászmisés esküvőt tartott. Az ünneplő rokonság előtt egy négy gyermekes édesanya tanúságot tett a keresztény házasság szépségéről.)

Én arról az egy igaz Istenről szeretnék tanúságot tenni nektek, aki nemcsak 2000 évvel ezelőtt lehelt életet Szentlelke által az akkor élő emberekbe, hanem azóta is folyamatosan kínálja és adja az örök életet.

Arról az Istenről, aki ma is ugyanúgy működik, ahogy az apostoli levelek alapján megtudhatjuk, hogy hogyan működött akkor.

Ez az **élő, igaz** és **szent Isten** az én életemet is és a házasságomat is betöltötte. Újjászülte, megszentelte, erővel, örömmel és élettel töltötte be.

Férjem és én 23 éves házasok vagyunk. Ennek majdnem a felét Isten nélkül, pogányokként éltük. Hiába volt bennünk a vágy a jóra. Bár tudtuk, hogy nem jó, ahogy élünk, nem tudtuk a jót tenni, ezért tettük a rosszat.

Házasságunk nagy szerelmi házasság volt, ami a gyerekek számával, a gondok, problémák növekedésével szép lassan kikopott az életünkből és egy átlagos négy gyermekes mai családdá lettünk.

Sokat dolgoztunk, hogy a hűtő tele legyen, hogy üdítőt és sört is tudjunk inni, hogy gyermekeinket mindenféle különórákra tudjuk járatni.

Természetesen, mint „minden rendes ember", naponta több órát tévét néztünk. A hétközben elmaradt otthoni munkákat vasárnaponként pótoltuk. Mellékállásaink is voltak. Így észrevétlenül, bár nagyon is kézzelfoghatóan elfogyott a türelmünk, egyre kevesebbet beszélgettünk. Megszűntek lassan a közös étkezések, a közös programok. Házasságunkat nagyon sok esetben csak a gyerekek tartották össze.

De a vágy még mindig nem szűnt meg bennünk a jóra, a boldog életre. És amikor már számtalan csalódás után... hiszen mindig azt hittük, hogy majd egy új barátság, egy új környezet, vagy egy új munkahely segít, tehát sohasem Isten. Mindig vagy magunkban, vagy az emberekben bíztunk.

Szóval nem jött több új megoldás. És már azt gondoltuk, hogy az embermilliók között mi teljesen magányosan, ketten, de mégsem boldogan fogunk meghalni. Elveszítettük minden reményünket.

Akkor lehajolt hozzánk az Úr és megmutatta, hogy amire vágyunk, ami a szívünkbe van írva, az lehetséges. Sőt ez az egyedüli járható út. Elvezetett minket egy katolikus karizmatikus közösségbe, ahol nagy türelemmel és szeretettel megmutatták az utat.

Megtanították a rajta való járást. Ez az út ez: **Jézus Krisztus az élő Isten Fia.**

Akinek életét megismerve rátaláltunk saját életünkre is.

Aki betöltött Szentlelkével, hogy mi is tudjunk ezen az úton járni.

Aki elvezetett minket a szentségi házassághoz. És újra rátaláltunk egymásra, most már a természetes szinten lévő kapcsolatot megszentelve a természetfeletti gondolkodással és szeretettel.

Ez azt jelenti, hogy már itt a földön azt szeretnénk, hogy teljes szeretetben éljünk egymással és az Istennel. Persze ez csak a cél. S ahogy a versenyző sem lesz mindig első helyezett, úgy bizony nekünk is vannak kudarcaink. De ahogy a sportoló is küzd meg gyakorol, nekünk is csak ez hoz eredményt. Megtanultuk, hogy mit jelent játszani. Játszani, mint egy futballmeccsen. Ahol a játékosok nem a játékra figyelnének, hanem csak arra, hogy ne kövessenek el szabálytalanságot, a meccs olyan unalmas lenne, hogy senkit nem érdekelne.

Hát minket az Isten nem ilyen játékra hívott, nem ilyen meccsre. Minket olyan játékra hívott, ahol Ő magában a játékban szeretné örömét találni és nem baj, ha a labda kezet ér, az sem baj, ha elhagyja a pályát néha. A fontos a játék öröme, taktikája, sőt a csapatmunka, egymás szeretete, játékba hozása. S hogy közben hibázunk? A hibákból tanulva tudjuk még jobban csinálni. A játék öröme a fontos. Hogy nagy sérülések is vannak? Belefér, hozzátartozik. Hogy tudjon gyógyítani az Úr bennünket.

Istennek arról a szeretetéről szeretnék nektek tanúságot tenni, amely csodálatos. Vele együtt nagyon jó, örömteli és izgalmas az életünk immár tíz éve.

Amit sohasem gondoltam volna, sőt azt hiszem nem is hittem volna el.

És most arra biztatlak titeket, azokat, akik még nem éltek Vele, keressétek Őt, hiszen itt van, nagyon közel hozzátok. Vágyjatok a jóra és az örömre, mert Isten alig várja, hogy megadja. Arról az Istenről teszek tanúságot, aki értelmet adott nemcsak a saját életemnek, hanem a házasságomnak is...

Arról, aki meghalt és feltámadt, hogy örök élete legyen annak, aki hisz benne. És ezt szeretné adni mindannyiunknak.

Dicsőség Neki örökkön örökké! Amen.

Szkladányiné Szeremi Katalin

— A DICSŐÍTŐ IMA MEGÚJÍTOTTA AZ ÉLETEMET —

Életemet rövid idő alatt átformáló, megújító eseményről szeretnék beszámolni, abban a reményben, hogy e sorokat olvasva talán mások szívében is megmozdul majd valami, és kezükbe veszik Merlin Carothers nagyszerű könyvét „A dicsőítésben rejlő erő" címűt.

Azt hiszem, ennek elolvasása és a dicsőítő ima elkezdése valóban új távlatokat nyit meg az Istent szerető vagy még csak kereső emberek előtt.

Többször hallottam illetve olvastam már a hálaadó és dicsőítő ima fontosságáról, kegyelmeket adó erejéről, de ennek gondolata egészen mostanáig valahogy nem vert gyökeret bennem. Saját szavaimmal mondott imáimat általában kéréseim és vágyaim hosszú felsorolása töltötte ki, amelyek végére egy-két mondatba zsugorított „hálaadást" biggyesztettem, ilyesmi formában: „Köszönök Neked, Jézusom mindent, a jót és rosszat is, amit adtál, adsz és adni fogsz." A köszönet tárgyát csak néha részleteztem.

Így teltek imaéletem évei, amikor másfél hónappal ezelőtt kezembe került Merlin Carothers könyve. Szinte le se tudtam tenni, és már az első oldalak elolvasása után elhatároztam, hogy ezentúl bármi történik velem vagy körülöttem, törekedni fogok rá, hogy mindenben felfedezzem Isten szerető gondoskodását, és éppen ezért hálát adok Neki és dicsőítem mindenért.

Eleinte persze kissé furcsán éreztem magam, ahogy negatívnak és rossznak tűnő dolgokért, néha könnyes szemmel hálát adtam, de nagy erőt adott az isteni kegyelem megtapasztalása, az, hogy minden esetben rövid időn belül megláthatom, hogyan fordítja a javamra az adott helyzetet az Úr.

Mindez fokozatosan átalakítja imáim felépítését: egyre több időt szentelek hálaadásra és dicsőítésre (ami tényleg új kegyelmek előtt nyitja meg a szív kapuit), s bár kéréseimet se hagytam el teljesen, hiszem, hogy ezeket kimondatlanul is látja Jézus és nagyon fontosak számára.

Ezalatt a másfél hónap alatt mindennapossá és így szinte természetessé váltak életemben a kisebb-nagyobb csodák, Jézus válaszai imáimra.

Hadd meséljek el most egy esetet ezek közül. Nemrég vettünk egy autót, amit „sikeresen" fel is avattam Pest egyik egyirányú utcájában. Barátnőim fejétől nem sokat látva megindultam hátrafelé, és szépen nekitolattam egy ott parkoló furgon lökhárítójának, amitől végig behorpadt a kocsink bal oldala.

Borzasztó lelkiismeret-furdalásom támadt – hét éven keresztül nem tettem kárt a Trabantunkban, ezt a Seatot meg rögtön összetöröm. Nagyon sajnáltam édesapámat, aki tizenegy éven át özvegyen és betegen összekuporgatott pénzét fektette be ebbe a tízéves kocsiba.

Felsétáltam barátnőimmel a Gellért-hegy tetejére, és ott üldögélve, a felhőket és a Dunát figyelve eszembe jutott, hogy mint mindenért, ezért is hálát kellene adnom Jézusnak. Elmondtam Neki, hogy bár nem tudom, milyen jót tud ebből kihozni, de hiszem, hogy nagyon szeret és csak a javamat akarja, ezért megköszönöm Neki, hogy így történt. Ettől a kis imától félig már meg is nyugodtam.

Hazafelé egyenesen az autószerelőhöz vitt utam, aki háromszor megerősítette, hogy mindenképpen lepattog a festék, ha kikalapálja az ajtók hosszú és mély horpadásait, a kocsi újrafestése pedig egy vagyon.

Kissé elkenődve, de még mindig hálát adva kocsikáztam haza. Másnap elmondtam két „ezermester" barátomnak a történteket, akik azonnal elvitték magukkal az autót, majd néhány óra elteltével, késő este, szinte hibátlanul visszahozták. A letört visszapillantó tükröt visszarögzítették, a horpadásokat úgy kikalapálták, hogy alig látszanak a nyomok (így legalább kisebb az esélye, hogy ellopják a kocsit) – a piros festéknek pedig semmi baja!

Ezután már apukámnak is elmeséltem a balesetet, az autószerelő véleményét (amitől szegény majdnem lefordult a székről), a barátaim ügyes kezének eredményét, és persze a hálaadó imákat – mire ő megsimogatta a fejemet és csak ennyit mondott: „Hála Istennek, hogy nem történt nagyobb bajotok..."

Elgondolkodva a történteken, úgy érzem, talán azért engedte meg mindezt Jézus, hogy rádöbbentsen: jobban meg kellene becsülnöm a barátaimat, akikre tényleg mindig számíthatok; óvatosabban és körültekintőbben kellene vezetnem (talán egy sokkal nagyobb bajtól óvott meg ezzel a kis balesettel) – és nem utolsó sorban azért, hogy mindezt megoszthassam másokkal, hogy minél többen felfedezzük a dicsőítő ima szívet és életet megújító erejét. Dicsőség az Úrnak!

Koór Cili (24 éves)
Székesfehérvár

Szükségedben mondd Istennek:
ATYÁM, NEM ÉRTELEK, DE BÍZOM BENNED
– máris segítséget nyertél. MB

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Szlovákia

Ralph Martin és Michael Scanlan vezetésével egy húsz fős amerikai evangelizációs csoport július hónapban három városban evangelizációs összejöveteleket tartott. Sokol érsek úr betegen is meglátogatta az összejöveteleket, és együtt örvendezett a körülbelül 1800 résztvevővel azon, hogy a Szentlélek nagy erővel, gazdagon megáldotta a jelenlévőket.

Litmanova (Szlovákia)

1995 augusztus 6-án fél kettőkor utoljára jelent meg a Szűzanya a „Zvir" hegyen a két látnok kislánynak, Ivetkának és Katkának. Közel 500.000 zarándok gyűlt össze, főként a környező országokból (Magyarországról is voltak 120-an), de Amerikából és más távoli országokból is jöttek. A római katolikusokon kívül volt sok ortodox és görög katolikus hívő és pap is. A Szűzanya most nagyon komoly volt, talpig fehérben jelent meg és kifejezte szomorúságát az emberek közömbössége miatt.

Utolsó üzenete: *„Kedves Gyermekeim! Ez a jelenésem itt az utolsó. Szeretlek benneteket és mindenkinek köszönöm azt, amit itt értem tett. Szeretett gyermekeim, azért jelentem meg nektek, hogy felébresszelek benneteket a céltalanság álmából, hogy megértsétek, szükségetek van a megtérésre. Kérlek!... Kérlek erre titeket! Ezen a helyen jelen maradok. Kezdjetek most el gondolkodni üzeneteimen. Maradjatok szívemben! Erre az időre nézve szükséges, hogy egyszerűbbek és éberebbek legyetek. Eljön az az idő – amely már itt is van –, amelyben sok szenvedés tör a világra. Maradjatok tehát, mint a gyermekek, egészen szabadok Isten szeretetére. Kérlek, gondolkodjatok el azon, amit mondtam. Én szeretlek benneteket, és várlak titeket a mennyben."*

Németország

A Karizmatikus Megújulás Nemzeti Szolgáló Bizottsága arra biztatta az imacsoportokat, hogy vegyenek részt a „Kiengesztelődés útjai" elnevezésű ökumenikus mozgalomban. Ennek keretében utazzanak el a szomszédos országokba, hogy találkozzanak az egykori háborús ellenség képviselőivel és az áldozatok családtagjaival, hogy megbocsátásra és kiengesztelődésre kérjék őket. ♦

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **A IV. Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszus** 1995 október 21-én lesz a Budapest Sportcsarnokban. Jelmondata: „Nem szolgálhatsz két úrnak!" Alaptanítása: Hűség az Úrhoz (karizmatikusságunkhoz, adományokhoz). Időtartama: 9 órától 21 óráig. Felhívjuk a résztvenni szándékozók figyelmét, hogy az étkezésről mindenki maga gondoskodik. Kérjük imáitokat a kongresszus sikeréért.

¤ Olvasóink és közösségeink figyelmébe ajánljuk **Dennis Linn, Matthew Linn és Sheila Fabricant: „Életünk nyolc szakaszának gyógyítása"** című könyvét, amelyben a szerzők a modern pszichológia és a gyógyító imádság értékes ötvözésével segítséget kívánnak adni életünk boldoggá tételéhez. Ára: 330.-Ft

¤ Fájó szívvel tudatjuk, hogy közösségünk tagja, **Ekhardt Ilona** hosszú szenvedés után július hónapban elhunyt. Temetése 25-én volt. Imádkozzunk érte, hogy az Úr gazdagon megjutalmazza életáldozatáért és a sok felajánlott szenvedésért.

¤ Értesítjük olvasóinkat, hogy 1995 október 2-án este 7 órakor **Szentlélek-szemináriumot**, október 4-én este 7 órakor pedig **gyógyító szemináriumot** indítunk. Mindkét szeminárium esetén a gyülekező a kezdés napján este fél hétkor a pesti ferences templom külső folyosóján lesz. A szemináriumok időtartama 8 hét, hetente egy alkalommal, este 7-től 9-ig. Elsődlegesen elkötelezett katolikusok jelentkezését várjuk.

Címlapfotó:
Jó megpihenni az Úr előtt...

— 70,-Ft —

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából 2
O.R.: Hagyd el a fészket és kelj szárnyra! 3
Turzó Zsigmond: Egészen a Tied... 7
Vass Mónika (M. Teréz): A két fehér ruha 8
Gárdonyi Máté: Isten országának szolgálata 9
Jörg Müller: Imádkozni is tanulni kell 14
Szkladányiné Szeremi Katalin: Egy esküvőn hallottuk... 17
Koór Cili: A dicsőítő ima megújította az életemet 18
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei 19
Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

— M A R A N A T H A —

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az AGROPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Tóth László
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992